

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

på den måde, som vi alle sammen kender. Nu forstår jeg, at det er blevet moderne her i tinget at drøfte, hvad der er sagt i udvalget, så derfor kan jeg oplyse, at jeg mange gange i udvalget har sagt, at jeg troede, ja, at jeg var blevet mere og mere overbevist om, at vi blev nødt til at lade det løbe et år til. Det vil jeg i alle tilfælde holde fast ved at jeg har sagt, og det vil det ærede medlem vel ikke benægte.

Så vil jeg gerne bemærke, at der er den store forskel på vurderingen i 1950 og vurderingen i 1956, at registreringen af inflationen jo var meget, meget større i 1956 end i 1950. Selve den procentuelle stigning i vurderingerne var meget, meget større i 1956 end i 1950, og derfor blev uroen om den meget, meget større end i 1950. Det var den uro, som var årsagen til, at jeg mente, at man af psykologiske og tekniske grunde skulle lade det blive ved det gamle, om jeg så må sige, fortsætte med den gamle vurdering. Men det er naturligvis ting, der er kommet længe efter, at vi har vedtaget loven, og efter vi har set, hvilke stigninger som følge af inflationen vi kunne registrere. Men som det også er sagt, man har vel — det troede jeg i alt fald — lov til at blive klogere, når man ser, hvorledes vanskelighederne efterhånden tårner sig op. Den dag, vi kan se hele den kommunale beskatning i sammenhæng, ejendomsbeskatningen og personbeskatningen, vil problemet om bygningskatterne falde væk af sig selv på grund af bestemmelsen om de 22 års skattefrihed; det vil ligefrem følge af sig selv. Så snart man kan se hele det store problem i sammenhæng, tror jeg slet ikke, der vil være nogen uenighed imellem partierne herinde om, hvordan beskatningen i virkeligheden skal foretages. For at den højtærede finansminister nu ikke skal tro — ligesom det ærede medlem hr. Oluf Pedersen — at vi ikke ved, hvad vi taler om, for det ville jeg virkelig være ked af, hvis det var tilfældet — det gør ikke så meget med det ærede medlem hr. Oluf Pedersen — vil jeg gerne sige, at selvfølgelig er det klart, at der med hensyn til kommuneskatterne ikke sker nogen ændring i skattebyrden, det ved jeg meget vel; jeg kan dog uden at prale sige, at jeg har arbejdet med det i 25 år, det har den højtærede finansminister

måske ikke; det kan være, han kommer til det, ulykkerne kan måske vare længe. Det kender jeg altså, derfor er det intet problem for mig. Det, der for os og for mig var problemet, var, om det ikke ville være uklogt at lade en forrykning foregå i landkommunerne — det er dem, jeg kender til — i alt fald mellem beskatningen af jord og beskatningen af bygninger, på et tidspunkt, da vi netop ligger i forhandling om at få en varig ordning med hensyn til, hvordan den kommunale beskatning i det hele taget skal foregå.

Skytte: Jeg forstår stadig ikke rigtig det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup)s påstand om, at det, regeringen her foreslår, vil give samme forøgelse af omkostningerne som det, venstre og de konservative foreslår. Det kan ikke være rigtigt. Der vil, hvis venstres og de konservatives ændringsforslag gennemføres, komme de samme klager og de samme omvurderinger, som hvis vi vedtager de foreliggende lovforslag. Disse klager vil kræve samme behandling, ligegyldigt hvilke af forslagene der vedtages. Men dertil vil, hvis ændringsforslaget gennemføres, komme alle omkostningerne ved omvurderingerne; dem sammenligner det ærede medlem med de omkostninger, kommunerne vil have ved at rette skatteansættelser, når klagerne gennemgås. Jeg tror ikke, der er mulighed for en sammenligning her; jeg tror, de udgifter bliver af ringe omfang i forhold til de udgifter, der ville blive følgen af en vedtagelse af venstres og de konservatives forslag.

Til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, at der er sket en meget stor udflytning til omegnskommunerne i årene 1950—56; men der skete også en stor udflytning 1945—50. Man hævder stadig, at problemerne ikke er de samme nu som dengang, men jeg mindes fra forhandlingerne i 1950-51, både forhandlingerne i udvalget og forhandlingerne her i salen — disse sidste kan man jo læse i Folketingstidende — at netop omegnskommuneproblemerne var meget stærkt fremme dengang; vi var praktisk taget stillet over for de samme problemer som nu, selv om vi måske i dag møder dem i lidt forstærket omfang. Jeg mener, at problemerne rent sagligt er de samme. Dengang stillede vi